

kommer til at virke ude i det praktiske Liv, vil den være den kraftigste Protest mod de Hyl, der har lydt i Pressen og paa anden Maade mod det foreliggende Lovforslag. Netop den Omstændighed, at Loven formentlig bliver taget i Brug saa hurtigt efter Behandlingen i Rigsdagen, forekommer mig at maatte fritage os for at argumentere mod alle de vovede Paastande, der er fremsat, idet selve Lovens Virkninger vil modbevise dem. Ikke saaledes at forstaa, at der ikke kan være Ejendomme, der vil faa en noget større kommunal Ejendomsskat, end de hidtil har haft, men samtidig vil der være en hel Del, der faar mindre, thi Loven som Helhed indeholder i Virkeligheden ingen Forhøjelse, den holder sig paa Linie med den kommunale Ejendomsskat, som har været opkrævet i det sidste Finansaar. Den eneste Forandring er, at den Skat, Kommunerne skal have ind, fordeles paa en anden Maade. Der er i Loven fikseret, hvor mange Promille Bykommunerne, København og Frederiksberg kan opkræve, og for Landkommunernes Vedkommende bibeholdes det gamle Forhold, at Kommunalbestyrelserne efter visse Aars Mellemlum fastsætter, hvor stor en Del der skal lignedes paa personlig Skat, og hvor stor en Del paa Ejendomsskat, og i den Retning sker der ikke anden Ændring end, at medens det hidtil har været hvert tredje Aar, bliver det fremtidig hvert fjerde Aar, Sogneraadene skal foretage denne Fastsættelse og Aamtsraadene godkende den.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg paa det varmeste anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Folketing. Jeg gør det med god og rolig Samvittighed, klar over, at der ikke af den Grund sker mig noget ondt, naar Loven begynder at træde i Kraft.

Pinholt: Vi har her i Landet en ikke helt ensartet Beskatning af fast Ejendom. Vi har forskellige Bestemmelser for København, for Købstæderne, for Sognekommunerne og for Amtskommunerne, og adskillige af disse Bestemmelser, navnlig af dem for Købstæderne, er gammeldags og udviklede. Der er næsten ingen, der kender dem til Bunds; man kan træffe Mennesker, der har været Medlemmer af kommunale Forsamlinger i Aaringer, og som endnu

ikke har forstaaet de Regler, der er gældende for Skat af fast Ejendom. Dette er Anledning til, at adskillige har virket netop ud fra den Forudsætning, at faa i Virkeligheden havde grundigt Kendskab til de kommunale Ejendomsskatter, og at man derfor havde forholdsvis let ved at bibringe dem en Opfattelse, som i Virkeligheden var vedkommende Agitators egen, men ikke bundede i egentlig saglig Forstaaelse af, hvad der er gældende Lov og Ret. Det har ikke været let i den Tid, der er gaaet, inden man overhovedet kunde faa dette Lovforslag saaledes frem, at man kunde overse det i hele dets Omfang og Virkemaade, at imøde gaa en saadan Agitation, men nu, efter at Lovforslaget har faaet den Form, hvori det foreligger her, vil det blive muligt nøjagtigt at paavise, hvad det er, man vil gaa med til, og hvordan det er, man fremtidig vil indrette den kommunale Ejendomsbeskatning. Det har derimod været meget let for dem, der har haft Lyst til det, at sige: Det, Loven indeholder, det, man fra disse Partiers Side tilsigter, er i Virkeligheden en Opskrining af de kommunale Ejendomsskatter. Men nu vil Loven vise, at det, man vil, er: indenfor Grænserne af den nu bestaaende Lovgivning at skabe Mulighed for at lignedes paa et retfærdigere og ligeligere Grundlag og udskrive Skatter netop indenfor det Omraade, hvor man har kunnet det efter den gældende Lov.

Lovens Hovedvægt ligger for Landdistrikternes Vedkommende — og man kan for den Sags Skyld ogsaa godt sige for Byernes Vedkommende — i det Hovedprincip, at der skal være lige Skat paa lige Jord, det vil sige, at Jord af samme Godhed og Afkastningsevne og med samme Beliggenhed skal pr. Arealenhed betale lige stor Skat. Den rene Ejendomsskyld er nu forladt af alle. Man har ganske vist fra konservativ Side over sit Lovforslag skrevet Lov om kommunal Ejendomsskyld, men det er ikke en rigtig Betegnelse. Ejendomsskylden er forladt af alle. I Ejendomsskyldloven indførte man Begrebet „fast Ejendom“. Fast Ejendom er Jord og Bygninger. I den faste Ejendom gav man et bestemt Fradrag, og dette gjaldt Ejendomsskyldvurderingen, uanset om det var Jord eller Bygninger. Ejendomsskylden kender ikke Forskel paa Jord og Bygning.